

Rasismien synnistä – avoin kirje Umayya Abu-Hannalle

Hei,

Kiitos kirjoituksestasi Hesarissa 'Lottovoitto jäi lunastamatta' (30.12.2012).

Pisti todella miettimään, vaikka eihän sen sisältö täysin yllättävä ollut. Toivottavasti kirjoituksesi tavoittaa mahdollisimman monet. Pidän äärimmäisen tärkeä, että kuunnellaan niitä tunteita ja kokemuksia, joita rasismien kohdanneilla on ollut, ja otetaan niistä vaarin. Parannusta on tehtävä, itse kukin. Rasismi on kuin syöpä, joka leviää ympäristöön. Siihen on vaara sairastua. Itsekin yritän olla hereillä asian suhteen, jatkuvasti. Muutos lähtee omasta sydäimestä ja siitä, että on valmis puuttumaan vääryyteen.

Olen kipuillut suuresti sen suhteen, että rasismia on esiintynyt ja esiintyy ns. vahvasti kristillisissä maissa: Etelä-Afrikka, USA, Suomi jne. Mihin on lähimmäisenrakkaus ja muut korkeat kristilliset ihanteet jääneet? Tuntuu hullulta, että Jeesus ja Paavali nimenomaan taistelivat tasa-arvon puolesta ja sen puolesta, että kaikki saavat vertaisesti kuulua samaan (uskon)yhteisöön. Jeesuksen puheet ja Paavalin kirjoitukset olivat aikanaan radikaaleja, suoranaisesti rasismia vastaan (tulkittava tietysti sen ajan mittapuulla). Sitten on menty pahasti pieleen. Uskonnolla ja Raamatulla on jopa perusteltu rasismia. Tämä on sanottava ja saarnattava synniksi. Kaikilla on sama oikeus. Tasa-arvon idea paljastuu Paavalin sanoista: "Yhdentekevää, oletko juutalainen vai kreikkalainen, orja vai vapaa, mies vai nainen, sillä Kristuksessa Jeesuksessa te kaikki olette yksi."

Toivon, ettet pahastu näistä korostetun kristillisistä esimerkeistä, käytin niitä havainnollistamiseen. Mielestäni on tärkeää, että varsinkin papit ja muut hengelliset johtajat tuomitsevat rasismien ääneen. Samoin muut yhteiskunnan vaikuttajat. Emme hyväksy sitä. Se on väärin. Tunnustan: häpeän usein maatani ja kansalaisiamme. Kristuksen esimerkki ei voisi olla kauempana. Siksi tarvitaan opetusta ja aktiivista toimintaa, muuten ei mikään muutu. Haluan uskoa muutokseen, vaikkakin hitaaseen. Vain sivistymällä, ja sillä että tullaan tietoisiksi kansamme kipupisteistä, voi kehitystä tulla. Juuri siksi ääneen sanoittaminen on tärkeää.

Iloitsen, että elämäni on helpompaa siellä Hollannissa. Johdatusta varmasti sekini. Samalla muistamme niitä lähimmäisiämme, jotka täällä ja muualla joutuvat yhä kärsimään rotusyrjinnän rattaissa. Ajatuksemme ja tekomme ovat heidän puolellaan.

Kaikkea hyvää sinne Amsterdamiin, taistelkaamme inhimillisen yhteiskunnan puolesta, myös täällä Suomessa! Ehkä se lohduttaa, että moni meistä häpeää ja kammoksuu sitä kohtelua, jota olette saaneet osaksenne. On syytä sanoa yhteisöllisesti: anteeksi.

"Joka väittää olevansa valossa mutta vihaa veljeään, on yhä pimeydessä. Joka rakastaa veljeään, pysyy valossa, eikä hänessä ole mitään, mikä veisi lankeemukseen. Mutta se, joka vihaa veljeään, on pimeydessä. Hän vaeltaa pimeässä eikä tiedä, minne on menossa, sillä pimeys on sokaissut hänen silmänsä."

Armorikasta uuttavuotta sinulle ja rakkaimillesi toivottaen,

Panu Partanen
kirkkoherra
Toivakka